P&G CALLED MY PSYCHIATRIST

"Explain to me what the hell you did with Cincinnati and Wall Street."

FERDINANDO FREGA

P&G என் மனநல மருத்துவரை அழைத்தது

"Cincinnati-யையும் Wall Street-ஐயும் வைத்து நீ என்ன கூத்துப் பண்ணினாய் என்று எனக்கு விளக்கிச் சொல்."

The P&G Saga · 19

வீட்டுத் தொலைபேசி ஒலித்துக்கொண்டே இருந்தது, யாரும் எடுக்கவில்லை. நான் வீட்டில் தனியாக இருந்தேன், ஷவரில்.

அது என் வாராந்திர ஒதுக்கீட்டுக்குள்தான் வந்தது — என் மனைவி ஒப்புக்கொண்ட அந்த ஒரே ஒரு குளியல். அதிகம் கழுவினால் ஆணின் தோல் கெட்டுப்போகும், தேவையான அளவு மட்டுமே நான் சுத்தமாக இருக்க வேண்டும் என்று அவள் சொன்னாள்.

ஆனால் உண்மை என்னவென்றால், அவள் கேஸ் பில்லில் மிச்சப்படுத்த விரும்பினாள்.

நான் குளிக்காவிட்டால் மற்றப் பெண்களிடம் போகமாட்டேன் என்றும் அவள் நினைத்தாள். பாவம், மற்ற வீடுகளின் ஷவர்கள் இலவசம் என்று அவளுக்குத் தெரியாது. அதுவும் கட்டணம் எதுவுமில்லாமல்.

ஆஹாஹாஆஹாஹ்

நான் தொலைபேசியை அடைந்தேன், ஆனால் அதற்குள் அவர்கள் வைத்துவிட்டிருந்தார்கள்.

சிறிது நேரம் கழித்து அது மீண்டும் ஒலித்தது. இந்த முறை நான் எடுத்தேன், அது என் டாக்டர் — என் மனநல மருத்துவர், ஐந்து ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக நான் பார்க்காத ஒரு பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் — என்னைச் சந்திக்க விரும்பினார்.

நாளையும் நேரத்தையும் அவரே தேர்ந்தெடுக்கும்படி விட்டுவிட்டேன், என் பக்கம் உடனடியாகத் தயார்: நான் ஒப்புக்கொண்டேன், அன்று மாலை 5:30-க்கு, அவருடைய கிளினிக்கில்.

நான் இருபது நிமிடங்கள் முன்னதாகவே போய்ச் சேர்ந்தேன், என் அப்பாவிடமிருந்து வழிவந்த ஒரு பழைய விதி, உதய சூரியனின் நாட்டு மேலாளர்களும் ஏற்றுக்கொண்ட விதி.

ஒரு சந்திப்புக்கு முன்னதாகச் செல்வது என்றால், எதிர்பாராததை நீங்கள் ஏற்கெனவே கணக்கில் எடுத்துவிட்டீர்கள் என்று பொருள், அது உங்களை நம்பகமானவராகவும் தன்னம்பிக்கை உள்ளவராகவும் ஆக்குகிறது.

அவர் தன் அறையிலிருந்து வெளியே வருவதைப் பார்த்தேன். காத்திருப்பு அறை அவர் பார்க்க வேண்டிய மக்களால் நிரம்பியிருந்தது; ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு அப்பாயின்ட்மென்ட் இருந்தது, பையில் 150 யூரோ, அவர் என்னதான் சொல்லப்போகிறார் என்று கேட்பதற்காக மட்டுமே.

அவர் என்னை நோக்கி வந்து வரவேற்றார்: "அன்புள்ள சக ஊழியரே, மாலை வணக்கம், வருக, உனக்காகத்தான் காத்திருந்தேன்." பிறகு தன் செயலாளரிடம் திரும்பி: "Carmen, எல்லா

நோயாளிகளையும் குறைந்தது ஒரு மணி நேரம் தள்ளிவை. நான் என் சக ஊழியருடன் கூட்டத்தில் இருக்கிறேன்."

Minchia, சக ஊழியர். நான், பள்ளியில் இத்தாலிய மொழியில் பத்துக்கு 4 மதிப்பெண்ணும் விளையாட்டுத் தகுதிக்காகக் கிடைத்த டிப்ளோமாவும் உள்ளவன், மக்கள் என்னை டாக்டர் என்று நினைக்கிறார்கள். இவர் என்னதான் செய்கிறார் — இவருக்குப் புத்தி பேதலித்துவிட்டதா?

நாங்கள் அவருடைய அலுவலகத்துக்குள் சென்றோம், அவர் என்னைச் சிறிய ஓய்வு மூலையில் உட்காரவைத்தார், ஒரு சாய்வு நாற்காலிக்கு அருகில் இன்னொன்று. எனக்கு அது முதல் முறை; அவரை நான் எப்போதும் நோயாளியாகவே பார்த்திருந்தேன். ஏதோ பெரிய விஷயம் நடந்துகொண்டிருக்க வேண்டும், ஆனால் என்னவென்று எனக்குப் புரியவில்லை.

"அன்புள்ள Ferdinando, முதலில் நான் பேசுகிறேன், எனக்கு வேண்டிய அளவு நேரம், பிறகு உனக்கு உன் ஐந்து நிமிடங்களைக் கொடுக்கிறேன்." ஆஹாஹாஹாஹ்ஹா

"உன்னை நான் 2009 முதல் அறிவேன், நீ முதன்முதலில் என்னிடம் வந்தபோது, இப்போது உயிரோடு இல்லாத நம் டாக்டர் நண்பர் ஒருவர் உன்னை அழைத்து வந்தார், நான் உன்னிடம் ஒருபோதும் கட்டணம் வாங்கியதில்லை."

"உறுதிப்படுத்துகிறேன், பேராசிரியரே."

“வாயை மூடு, சனியனே, உன்னோடு பேசுவதே எனக்குப் போதுமான கஷ்டம், ஏனென்றால் இங்கே நாங்கள் எல்லோரும் உன்னைப் பற்றி ஒன்றைப் புரிந்துகொண்டோம், Jung இல்லாமலும் உலகத் தத்துவஞானிகள் இல்லாமலும்: நீ இருப்பதை யாருமே எதிர்பார்க்காத ஒருவன் மட்டுமே — ஆனாலும், இதோ நீ, என் நகரத்தில், உலகத்தின் தலையைச் சுற்றவைத்துக்கொண்டிருக்கிறாய்.”

“சுருக்கமாகச் சொல்கிறேன்: Cincinnati-யையும் Wall Street-ஐயும் வைத்து நீ என்ன கூத்துப் பண்ணினாய் என்று எனக்கு விளக்கிச் சொல். உன்னை ஒரு நிமிடம்கூடத் தனியாக விட முடியாதா?”

ஆஹாஹாஹாஹாஹ்

“அப்புறம் நான் — எழுபத்தெட்டு வயது, பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர், இத்தாலிய மனநல மருத்துவர்கள் சங்கத்தின் தேசியத் தலைவர், இருநூறு வெளியீடுகள் — நீ எப்படி வலையைத் துளைத்து உள்ளே நுழைந்தாய் என்று எனக்குப் புரியவில்லை.

“அமெரிக்காவில் எனக்குத் தெரிந்த எல்லோரும் என்னை அழைத்தார்கள். உன் இருமுனைக் கோளாறு (பைபோலார் டிஸார்டர்) நோயறிதல் உண்மையானதா என்று அவர்கள் அறிய விரும்பினார்கள், நான் அதை உறுதிப்படுத்தினேன் — ஆனால் நான் அப்படிச் செய்யாமல் இருந்திருந்தால், மாதம் 351 யூரோ உன் ஓய்வூதியத்தை அவர்கள் பறித்திருப்பார்கள் என்பது நம் இருவருக்கும் தெரியும்.

“இப்போது சொல், நீ என்னவெல்லாம் செய்துகொண்டிருக்கிறாய். ஆனால் முதலில் நான் கேட்க வேண்டும்: நீ ஏதாவது மருந்து சாப்பிடுகிறாயா, என்ன சாப்பிடுகிறாய்?”

“ஐந்து ஆண்டுகளாக எந்த மருந்தும் இல்லை. இரத்தப் பரிசோதனையில் ஒரே ஒரு மதிப்பு மட்டும் சரியில்லை, ஆனால் கவலைப்பட ஒன்றுமில்லை.”

“கவலைப்பட வேண்டியதா இல்லையா என்பதை நான்தான் தீர்மானிப்பேன். எந்த மதிப்பு?”

“டெஸ்டோஸ்டிரோன் 1,400...”

அவர் என்னைப் பார்த்துப் பதில் சொன்னார்: “*Minchia*, அது எப்படி நடந்தது?”

“எல்லாம் என் பக்கத்து வீட்டுக்காரியின் தவறு. அவளுக்கு விசித்திரக் கதையில் வருவதுபோன்ற பின்புறம். அவளைப் பார்த்தால் எல்லாமே எழுந்து நிற்கிறது.”

“விளையாட்டை நிறுத்து. வா, சீரியஸாகப் பேசுவோம்.

“நீ என்ன செய்தாய் என்று சொல்.”

“நீங்கள் எனக்குக் கற்றுக்கொடுத்ததையே நான் செய்தேன், ஆனால் பட்டம் இல்லாமல், சிறப்புப் படிப்பு இல்லாமல், படிக்காமல், செயலாளர் இல்லாமல்.”

“அதற்கு என்ன அர்த்தம்? எனக்குப் புரியவில்லை.”

“நான் மனித நடத்தையைப் படித்தேன், ஓர் எழுத்தாளனாக வேடமிட்டு அதை எழுதினேன் — உரிமம் இல்லாமல், பதிவு இல்லாமல், மருந்துச் சீட்டு எழுதாமல், நோயறிதல் தராமல் நான் மருத்துவம் பார்த்தேன் என்று யாரும் சொல்ல முடியாதபடி.

“என் வாடிக்கையாளர்களை நான் வலையில் கண்டுபிடித்தேன். ஆனால் என்னால் பில் போட முடியாது என்பதால், உடனே எதையும் விற்காமல் இருப்பதையே விரும்பினேன். அதைப் பிறகு செய்வேன், முழு மையத் தொழிலோடு, ஒரே ஒரு பங்காளரிடம் — அவர் சொற்பொருள் பொறியில் விழ ஒப்புக்கொண்டால்.

“அவ்வளவுதான்.”

“உன்னிடம் எனக்கு ஒரே ஒரு கேள்விதான்.

“மொழிகளில் இத்தாலிய மொழியை ஏன் விட்டுவிட்டாய்?”

“இத்தாலி என்பது பதினைந்து நாள் விடுமுறையைக் கழித்து, நன்றாகச் சாப்பிடக்கூடிய ஓர் இடம், ஆனால் பிறகு நீங்கள் கிளம்பிவிட வேண்டும். இல்லையென்றால், மக்கள் உங்கள் மீது ஆர்வம் காட்டத் தொடங்கியதுமே, நியாயமற்ற தாக்குதல்களைத் தொடுக்கிறார்கள், ஆர்வமும் கீழ்த்தனமும் கொள்கிறார்கள், உங்களை இழிவுபடுத்துகிறார்கள், உங்கள் மீது புகார் கொடுக்கிறார்கள்.

“இந்த நாடு தன் மேதைகளை ஒருபோதும் அங்கீகரித்ததில்லை என்று உலக வரலாறு நமக்குக் கற்பிக்கிறது — உங்களிலிருந்தே தொடங்கி, இன்னும் தொலைவில் பார்க்க வேண்டியதில்லை. நீங்கள் அமெரிக்காவில் பிறந்திருந்தால், இன்று உங்களுக்கு வேறு வாழ்க்கை இருந்திருக்கும். வெளிநாட்டிலிருந்து அங்கீகாரத்துடன் திரும்பி வரும்போதுதான் அவர்கள் உங்களை ஏற்கிறார்கள் — அப்போதும் சந்தேகத்துடன்.

“பதினெட்டு குற்றவியல் வழக்குகளுக்குப் பிறகு இதை நானே கற்றுக்கொண்டேன், நான் யாருடைய அனுமதியையும் கேட்க வேண்டியதில்லை.”

அந்தச் சாய்வு நாற்காலியிலிருந்து எழுந்தேன், கடிகாரத்தைப் பார்த்துவிட்டுச் சொன்னேன்: “உங்களிடம் ஒன்று சொல்ல எனக்கு இன்னும் ஒரு நிமிடம் மீதமிருக்கிறது.

“பேராசிரியரே, நன்றி — நான் உங்களை நேசிக்கிறேன்.”

உங்கள் Ferdinando